

La unilateralitat és possible, només depèn de la nostra voluntat i determinació

written by Josep Manel Ximenis | 13 de març de 2016

Ara estem en un moment molt avançat del nostre procés d'independència. Malgrat que a alguns ens hauria agradat que anés més ràpid, anem avançant. I és per això que moltes persones el considerem possible i irreversible. Però encara ens falta el més important: fer el pas definitiu per declarar i proclamar la nostra independència. I aquesta acció només es podrà fer des de la nostra actuació i determinació unilateral.

Tot i així, no sembla que hi hagi tanta predisposició a fer-la. Sembla que se'ns vulgui portar per un laberint de dificultats i d'entrebancs. Treiem-nos la vena dels ulls: mai podrem aconseguir la nostra independència arribant a acords amb estats formalment constituïts que sempre defensaran els seus interessos, contraposats als nostres.

Potser, al punt arribat, seria convenient fer una mica d'història, de la història que m'ha tocat viure en primera persona, del que jo considero una acció determinant, per no dir l'acció determinant, per aconseguir arribar a on som avui en dia. Estic parlant de la Consulta d'Independència d'Arenys de Munt del 13S del 2009. Del que va ser la primera acció unilateral per avançar cap a la nostra independència en molts i molts anys.

Al 2009 estàvem en un moment d'atzucac. Amb la il·lusió, de la majoria del poble català per un nou Estatut, estroncada i aparçada a les portes del TC. Fins aquella data s'havien fet manifestacions, crides, articles, verbalitzacions,

postulacions, votacions. Estàvem tancats, i estancats, en la gàbia, dins la roda del ratolí. Ens feien caminar, córrer, pasturar... Però sempre érem allà mateix. S'havia de trencar aquella dinàmica per anar més enllà, amb quelcom nou i diferent. Amb quelcom que representés un pas endavant sense vacil·lacions ni vaguetats. I la clau de volta la vam trobar a Arenys de Munt quan un grup de persones vam decidir preguntar a tots els nostres veïns si volien una Catalunya independent. I vam decidir fer-ho sense demanar permís a ningú, ni als nostres polítics, als catalans -que, cal recordar-ho, tots hi van estar en contra fins 15 dies abans de la consulta-, ni, evident, sense sotmetre'ns a les lleis espanyoles.

Teníem molt clar que només podíem fer aquest pas endavant si érem fermes en les nostres conviccions i no renunciàvem a res del que volíem i del que teníem previst fer.

Se'ns van posar molts pals a les rodes i moltes dificultats perquè no arribéssim a la data del 13S. No només de les formacions espanyolistes (PP, PSC-PSOE) i feixistes (Falange) sinó també des de postulats polítics que ens són molt propers i alguns, fins i tot, des de dins de la mateixa organització de la consulta.

Se'ns volia aturar amb les tessitures: 'no en som prous ...'; 'sinó podem garantir un mínim de participació ...'; 'sinó podem fer una bona campanya ...'; 'sinó tenim els instruments adequats ...'; 'hem de ser més ...'; 'hem d'integrar als socialistes ...'; 'hem de fer participar als contraris a la independència ...'; 'hem de fer les coses ben fetes ...'; 'no arribarem a temps, endarrerim-ho ...'; 'ens pressionen molt des de Madrid ...'; 'existeixen impediments legals (la nostra consulta va ser prohibida per un jutge) ...'; 'hem de salvaguardar la integritat física (alguns vam estar amenaçats de mort) ...'; etc. (Nota: darrere els tres punts poseu tots els raonaments que vulgueu, tots hi tenen cabuda). I moltes altres excuses. Us sonen? Son les mateixes que ara, polítics propers, també estan utilitzant.

Malgrat això, un grup de persones érem conscients que sense valentia, voluntat i determinació no ens en sortiríem si ens entreteníem a sentir aquests cants de sirena. I ho vam fer. Finalment vam fer la Consulta del 13S de forma unilateral. I va ser un èxit!

La Consulta del 13S, a Arenys de Munt, va tenir moltes virtuts. Només en destacaré tres, tres que afecten al sentiment col·lectiu de tot un poble: Ens va fer perdre la por als nostres empresonadors; ens va fer guanyar autoestima - l'autoestima necessària per iniciar un viatge que la majoria, conscientment o inconscient, sabíem que tard o d'hora hauríem de començar-; i, finalment, vam posar al centre del debat polític el concepte d'independència, deixant enrere l'autonomisme.

Després, l'extensió pel territori de la consulta, amb 553 municipis més, gairebé 1.000.000 de votants i més de 60.000 voluntaris, va ajudar a normalitzar i estendre moltes d'aquestes virtuts. Es va generar la llavor necessària que va desembocar en la gran i històrica manifestació del 10 de juliol, amb un crit unànime: INDEPENDÈNCIA.

Després vindria la creació de l'ANC, de l'AMI, la manifestació de l'11 de setembre del 2012, la Via Catalana del 2013, la 'V' del 2014, la Consulta del 9N, la 'Via Lliure' de la Meridiana, les eleccions del 27S i, finalment, un Parlament amb majoria independentista.

Molt probablement res de tot això no hauria estat possible sense la Consulta del 13S a Arenys de Munt i de les 553 posteriors. Qui ens havia de dir que aquella idea que vam iniciar junt amb en Pep Jordana al 2006 ens portaria fins ara on hem arribat.

Allò que va començar amb una acció unilateral per reclamar la nostra independència només podrà acabar amb una acció unilateral que, trencant pors i interessos de determinats

sectors socials, ens porti definitivament a aconseguir a la nostra llibertat com a un nou estat independent.